

IMA A GYERMEKEKÉRT.

Fák, csillagok, állatok és kövek,
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bíztam sorsukat.

Ér hozzám mindig csak jók voltakotok,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókold helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcseiddel, almáddal,
tanítsd őket csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengesd, te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és halott anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk hatalmas világ.

Bennetek, csak bennetek bízom,
Hisz tűz, víz, ég s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek!

Szabó Lőrinc.

BETLEHEMESEK ERDÉLYBEN.

(Karácsony estéjén: felkerekednek a falu legényei, elmennek a lányos házakhoz köszöntőt énekelni (kántálni). Megéneklék Jézuska születését, a betlehemi csillagot, a pásztorokat, akik a Jézuskát körülállták. A házigazda szívesen fogadja a kántálókat, s meg is vendégeli őket mindjárt.)

Szent este volt.

A föld örömet kiáltott az égre, és az ég örömet kiáltott a földre:

— Jézus születék!

Földöntúli öröm szállotta meg az embereket, és az emlékezetükből kiséperte a pénzt, a birtokot és minden e világi jókat. A szájak csak éneket teremtettek és jó szót.

A házak tisztára meszelve verték vissza a hófényt. Beül pedig mindenütt üdén hintette világát a lámpa.